

MIKLYA ZSOLT

Végig

Végül is vállalhatatlan, tette még hozzá. Megnyugvást érzett abban a pillanatban. Úgy ment le róla az egésznek a terbe, mint korty tiszta víz a nyelőcsövén futás után. Végiggondolta újra életét, pillanat alatt állt össze, gömbvillámszerűen, bár utóbbit csak olvasmányából ismerte, úgy-abogy. Épp erről van szó. Úgy-abogy vállalhatatlan. Kortyonként fogta fel, nem dolga, ne tegye. Végül is, ennyi az egész.

*

Levendulát, kakukkfűvet szorongat, végiggondolja újra életét, míg egy kerti ösvény ívén medítál, hogy követhetetlen hajlásszögét léptek valószínűségi számítása hogyan is hozta létre, hozhatja még új létformába, milyen praktikával, hogy gyerektalpak helyett macskatalpak kövessék, és elégedjenek meg a hajlásszöggel mélyítés helyett. A dolgok pubasága s a talpak közti korreláció változását sosem gondolta át, amíg a lépte lágy macskaszarral nem találkozott. A mulcs alá kaparva gondosan, domborhatással követte az ívet, mint felszín alá rejtett lágy alom.

*

Végiggondolná. Újra. Életét. Megvan az ideje a céloknak, és megvan az ideje a céloktól való tartózkodásnak. Cél nélkül, de nem ok nélkül folytatja, gyönyörködni tanul a pillanatban, ahogy

*félni tanult céltől és céltalantól.
Rettegését reszketésre váltja,
cél előtt megáll, fűtyül, sasszézik,
le is ülhet akár, megfejtethetlen
jeleket rajzolva a porba.*

Hálóján a fény

„[S] a vágy fejét szárnyába temette
az ablak előtt vonagló nyári ágon.”
(Takács Zsuzsa)

*Az ágra sárga fénynyaláb vetül,
megtörni látszik, bár az már az ág
törése inkább, továbbágazása,
s ahogy a szél a gallyak közt kotoz,
csontsárga ujjak levélseprűi
pergetnek sűrű dixerland zenét.
Tátongó konyha emlékezetem,
ablaka tárva, hangos fényt szítál,
és minden hangnak sárga színe van.
Az asztalon nyitott füzetcsomó,
legfelső lapjait rezegteti
és lapozgatja át a fényhuzat,
a töltőtollal nem bír, súlya van,
de legördül és pattan a kövön
a teste nélkül hagyott fémkupak.
A sárga ritmus mindent kisöpör,
elhagyottak otffejtett nyomát
is átszítálja, s hálóján a fény
udvarra ömlik, szűnyog bent marad.*

Átszakadás

„A bolt a csengőszóra összerándult.
Nem lenni, üvöltötték a halak,
az akvárium tántorgott zokogva,
a fal a végtelenben körbeúszott.”
(Takács Zsuzsa)

*A pult mögött az árus tátogott,
száraz halam egy szál se, mind megették,
szájmozgással és kézzel is mutatta,
hogy nemsokára változások lesznek.
Alighanem nyílik egy belső tenger,*

*és minden úszik majd a némaságban,
csak addig kell kibírni, míg a kérdést
megválaszolja, s megoldja a jog.
Addig se leszünk bizonytalanul,
a teknősök, homárok, pókok, rákok,
hínárok, algák is üvöltenek,
mind lenni óhajt, és a végtelen
már azt se tudja, hova meneküljön.
Hát telik inkább, telik, majd eléri
a teljes telítettség létfokát,
és akkor kicsapódik minden ajtó,
vagy átszakad a gát, még ő se tudja.*

Két arany

*Téglaléptékű kapufák között és
gesztenyék árnyékmezején fociztak,
nagyfiúk hívtak, kis öcsit, magukhoz
labdaszedőnek.*

*Messziről lestem figuráik ívét,
klottgatyás lábuk cseleit, rugóit,
barna vállizmuk a fehér trikóban
hogyan dagad, árad.*

*Egyszer aztán szólt egyikük, „Na, öcskös,
most beállhatsz, mert kevesen vagyunk, és
nincs elég köztünk, aki vérre menne,
gyáva a népség.”*

*Úgy futottam, boldogan összevissza,
labda egy volt, ám a bokákba rúgtam,
s elkotortam mind, ami gömbölyű volt,
gesztenyeforma.*

*Végül elkaptak. Felemeltek magasra,
„Két arany balláb”, röhögött az egyik,
pont, akit góltól szabadítottam meg,
vérbe borítva.*

*Száll a labdával, de csak árnyra lép, és
lábat érint képzeletem azóta,
téglaléptékű kapufák között jár,
fényre vetődik.*